

УДК 338.43.01:658.2

Поповиченко Г.С.*кандидат економічних наук, доцент кафедри обліку й аудиту
Луганського національного аграрного університету***Капустін О.О.***старший викладач кафедри фінансів і економічної кібернетики
Луганського національного аграрного університету*

УПРАВЛІННЯ ФОРМУВАННЯМ ТА ОПТИМІЗАЦІЄЮ СКЛАДУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ВИРОБНИЦТВА АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

У статті розкрито сучасний стан матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарських товаровиробників. Розкрито чинники, які впливають на зниження вартісного і кількісного складу основних засобів. Запропоновано заходи, реалізація яких сприятиме оновленню матеріально-технічної бази аграрних підприємств.

Ключові слова: матеріально-технічна база, ресурсний потенціал, основні засоби.

Поповиченко А.С., Капустин А.А. УПРАВЛЕНИЕ ФОРМИРОВАНИЕМ И ОПТИМИЗАЦИЕЙ СТРУКТУРЫ ОСНОВНЫХ СРЕДСТВ ПРОИЗВОДСТВА АГРАРНЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ

В статье раскрыто современное состояние материально-технического обеспечения сельскохозяйственных товаропроизводителей. Раскрыты факторы, влияющие на снижение стоимостного и количественного состава основных средств. Предложены меры, реализация которых будет способствовать обновлению материально-технической базы аграрных предприятий.

Ключевые слова: материально-техническая база, ресурсный потенциал, основные средства.

Popovichenko G.S., Kapustin O.O. THE FORMATION MANAGEMENT AND THE STRUCTURE OPTIMIZATION OF AGRARIAN ENTERPRISES' FIXED ASSETS PRODUCTION

The article deals with the current state procurement of agricultural producers. Reveals factors that influence the cost and reduce the quantity of fixed assets. The measures, which will assist with updating the material and technical base of agricultural enterprises.

Keywords: material base, resource potential, main products.

Постановка проблеми. Матеріально-технічною основою процесу виробництва на будь-якому підприємстві є основні виробничі засоби. В умовах ринкової економіки первісне формування основних засобів, їхнє функціонування і розширене відтворення здійснюються при безпосередній участі фінансів, за допомогою яких утворюються і використовуються грошові фонди цільового призначення, опосередковуючи набуття, експлуатацію та відновлення засобів виробництва.

У складі матеріально-технічної бази аграрних підприємств першорядну роль відіграють засоби виробництва [1]. До них належать:

- земля як головний засіб сільськогосподарського виробництва;
- трактори, мотори комбайнів, автомобілі, стаціонарні двигуни, електросилові установки і робоча худоба. Ці елементи матеріально-технічної бази складають енергетичні ресурси підприємства. Силові машини безпосередньо не впливають на предмети праці, але їхня роль у розвитку продуктивних сил сільського господарства надзвичайно велика;
- сільськогосподарські машини і знаряддя, обладнання тваринницьких ферм і машини для приготування кормів, інші робочі машини, які застосовуються у сільськогосподарському виробництві, електромережі, водопроводи. Робочі машини є основою виконання всіх робіт у рослинництві і тваринництві, а також у галузях первинної переробки сільськогосподарської продукції;
- виробничі приміщення та споруди, транспортні засоби і дороги;
- продуктивна худоба і птиця;
- корми, насіння, органічні і мінеральні добрива, засоби хімізації рослинництва і тваринництва, а також інші засоби виробництва в аграрних підприємствах [1].

В умовах євроінтеграції структура матеріально-технічної бази аграрних підприємств постійно вдосконалюється, зокрема у напрямі збільшення використання засобів механізації, високопродуктивних сортів рослин і порід тварин, мінеральних і органічних добрив, застосування гербіцидів та біостимуляторів тощо. Усе це спрямовано на підвищення родючості землі, що зумовлює збільшення виробництва сільськогосподарської продукції та підвищення ефективності функціонування аграрних підприємств.

Складовою частиною матеріально-технічної бази є засоби виробництва, які створюються безпосередньо в аграрних підприємствах (продуктивна худоба, корми, насіння, органічні добрива). Навіть за високого рівня оснащеності аграрних підприємств засобами промислового виробництва, але нестачі або низької якості засобів виробництва, відтворюваних у сільському господарстві, продуктивність рослинництва і тваринництва знижуватиметься [1]. Тому створення матеріально-технічної бази, вимагає впровадження у виробництво досягнень усіх видів науки.

Водночас необхідно відзначити, що від рівня забезпеченості підприємств відповідними технічними засобами залежить впровадження інтенсивних та індустріальних технологій сільськогосподарського виробництва.

Із покращенням основних засобів аграрних підприємств збільшується виробництво сільськогосподарської продукції [1].

Аналіз останніх джерел і публікацій. Дослідження питань регіонального розвитку та оцінки використання ресурсного потенціалу регіону присвячено багато розробок вітчизняних учених. Незважаючи на глибокі наукові дослідження окремих напрямів розвитку та використання ресурсного потенціалу регіонів, подальшого комплексного вивчення потребують методологія і практика формування та посилення раціональності і повноти застосування ресурсної бази

при неоднозначній оцінці їх стану та перспектив розвитку. Зміна внутрішнього і зовнішнього середовища господарювання як наслідок переходу до іншого типу економіки обумовлює необхідність подальшого дослідження особливостей відтворення основних засобів, розробки напрямів, за якими можливе підвищення ефективності цього процесу.

Метою статті є аналіз сучасного стану матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарських товаровиробників і розробка заходів, реалізація яких сприятиме оновленню матеріально-технічної бази аграрних підприємств.

Виклад основного матеріалу дослідження. Домінуючою проблемою, що перешкоджає активному технічному оновленню основних засобів в сільськогосподарському секторі, на наш погляд, є значна нестача коштів, які могли б бути спрямовані на забезпечення цього процесу. Окрім того, сформована ситуація ускладнена відсутністю дієвого та ефективного механізму часткового компенсування вартості новопроданої техніки агропромислового призначення з боку держави. Так, недостатньо розробленими, на наш погляд, є передумови для вдалого функціонування введеного в дію Закону України «Про стимулювання розвитку вітчизняного машинобудування для агропромислового комплексу», згідно з яким передбачено до 40% державної компенсації вартості техніки й обладнання, що були поставлені сільськогосподарським виробникам, а також підприємствам харчової та переробної промисловості. Відповідними впровадженими владними структурами не сформовано достатнього фінансового забезпечення щодо його дієвого виконання, а обсяги наявних коштів, що передбачені на означені цілі, суттєво відрізняються від оптимальних.

Труднощі у виборі та гармонізації структури джерел фінансування, необхідних для формування та відтворення основних засобів, ускладнюються ще й розбіжностями в теоретичних підходах щодо класифікації таких джерел. Зауважимо, що відповідно до чинного законодавства джерелами фінансування відтворення чи формування основних засобів є: власні фінансові ресурси; позичені фінансові ресурси; кошти, отримані від продажу цінних паперів, внески членів трудових колективів; кошти державного та місцевих бюджетів; кошти іноземних інвесторів.

Вважаємо, що важливе значення щодо формування вдалої структури джерел фінансового забезпечення потреб у відтворенні основних засобів відіграє комплексна система відповідних чинників:

- темпи зростання реалізації готової продукції та їхня стабільність;
- структура активів підприємства;
- стан ринку капіталу;
- відсоткова політика комерційних банків;
- суть стратегічних цільових рішень щодо управління фінансовими ресурсами підприємства.

Виділення таких чинників обумовлене тим, що вони надають можливість проаналізувати комплекс критеріїв щодо різних аспектів діяльності підприємства та вивести достатньо обґрунтований висновок щодо реальних обсягів потреби у відтворенні основних засобів.

Амортизаційні відрахування підприємств, беззаперечно, відіграють важливу роль в інвестиційному забезпеченні економіки, та, як зазначають науковці Інституту економіки НААНУ, є головним джерелом фінансування інвестицій в основні засоби у будь-якій постіндустріальній країні. Важливо, що за рахунок правильної амортизаційної політики в європейських

країнах забезпечуються близько 80% валових капіталовкладень, які підтримують кругообіг основного капіталу.

Планомірне оновлення основних виробничих засобів – об'єктивна умова розширеного відтворення. Існують такі напрями капіталовкладень, що відображають різні форми відтворення основних виробничих засобів: нове будівництво, розширення, реконструкція і технічне переозброєння діючих підприємств, які в останні роки набувають усе більшого поширення. Перевага даних форм відтворення полягає в тому, що капіталовкладення спрямовуються здебільшого на удосконалення активної частини виробничих засобів. Приріст продукції здійснюється при менших витратах і швидше досягається проектною продуктивністю.

Таким чином, в основу класифікації капіталовкладень покладено характер відтворення основних засобів:

- нове будівництво;
- реконструкція;
- технічне переозброєння [2].

Реконструкція та технічне переозброєння діючих підприємств дозволяють поліпшити їхні техніко-економічні показники, екологію, конкурентоспроможність продукції, причому з меншими витратами і при скороченні строків будівництва порівняно із зведенням нових підприємств.

Найчастіше аграрні підприємства одночасно споруджують декілька об'єктів виробничого призначення, купують сільськогосподарську техніку та здійснюють інші капітальні витрати. Щоб уникнути в таких умовах розпилення позикових коштів, отриманих у банку, по багатьох об'єктах і витратах, а також отримати більшої ефективності цих засобів, кредит надається, як правило, у розмірі всієї суми витрат на окремі заходи і спорудження окремих об'єктів, особливо найбільш важливих. При цьому передбачається, що інші заходи і спорудження інших об'єктів, передбачених планом централізованих капітальних вкладень, аграрні підприємства повинні здійснювати повністю за рахунок власних коштів.

Структура основних засобів допомагає провести аналіз стану на підприємстві. Розрізняють виробничу (видову), технологічну і вікову структуру основних засобів.

Найважливіший показник виробничої структури основних виробничих засобів – активна частина у їх загальній вартості. Підвищення її частки до оптимального рівня є одним із напрямів удосконалення виробничої структури основних виробничих засобів.

Виробнича структура основних виробничих засобів на підприємстві залежить від наступних факторів: спеціалізації підприємства, географічного місцезнаходження, рівня впровадження науково-технічного прогресу, рівня виробництва тощо.

Технологічна структура може бути представлена, наприклад, як частка цілісних видів верстатів у загальній кількості верстатного парку, як частка автосамоскидів в загальній кількості автотранспорту, наявного на підприємстві.

Вікова структура основних виробничих засобів характеризує їх розподіл за віковими групами. Середній вік обладнання розраховується як середньозважена величина. Такий розрахунок може бути здійснений як в цілому по підприємству, так і по окремим групам машин і устаткування.

Забезпеченню оптимізації структури джерел фінансування відтворення основних засобів для кож-

ного аграрного підприємства пропонуємо таку класифікацію (рис. 1).

Економічне та соціальне значення основних засобів на макrorівні обумовлюється багатьма причинами [3]:

1. Основні засоби визнаються істотною частиною національного багатства країни, з їх зростанням збільшується і національне багатство країни.

2. Від величини основних засобів, особливо їхнього якісного стану, значною мірою залежать конкурентоспроможність вітчизняної продукції та ефективність виробництва.

3. Від кількісного та якісного стану, особливо активної частини основних засобів, залежить рівень механізації і автоматизації праці з усіма економічними та соціальними наслідками.

4. Від величини і якісного стану основних засобів у національній економіці значною мірою залежать темпи економічного зростання в країні.

Наявність достатньої величини основних засобів – це основа для економічної безпеки країни та її обороноздатності.

В умовах ринкової економіки підприємства, як правило, не акумулюють амортизаційні відрахування у спеціальному амортизаційному фондi з

цільовим реноваційним призначенням, а здійснюють просте і розширене відтворення в міру потреби за рахунок наявних власних або зовнішніх джерел фінансування. Проте підприємство може вести у практику своєї діяльності закріплення фінансових ресурсів за формами відтворення основних засобів. В економічній літературі виділяють такі три форми їх відтворення:

– підтримання основних засобів у придатному для експлуатації стані без зміни їх первісної корисності. Для цієї мети може створюватися фонд ремонтних робіт;

– реновація основних засобів. Джерелом цієї форми відтворення є амортизаційні відрахування, надходження від реалізації потриманих основних засобів;

– розширене відтворення основних засобів на існуючій та новій технічній основі (здійснення модернізації, переоснащення виробництва). Воно здійснюється за рахунок прибутку підприємства і частково амортизаційних відрахувань, а також позикових і залучених коштів.

Стосовно першої форми відтворення основних засобів, то вона здійснюється шляхом проведення їх технічних доглядів, поточних і капітальних ремонтів.

Витрати на них залежать від їхньої кількості і розцінок, які в свою чергу залежать від складності ремонту, вартості запасних частин, вузлів, рівня оплати праці тощо. У практиці роботи вітчизняних аграрних підприємств продовжувала діяти система періодичного проведення ремонтів. Наприклад, для тракторів поточний ремонт здійснювався раз у два роки, капітальний – раз у чотири роки. Метою проведення поточного ремонту є усунення дрібних неполадок, запобігання інтенсивному фізичному спрацюванню вузлів основного засобу і завдяки цьому підтримання його в придатному для цільового використання стані. Капітальний ремонт проводиться з метою максимально можливого відновлення нормативних техніко-експлуатаційних характеристик основного засобу. Він вимагає значно більших витрат, ніж поточний ремонт і здійснюється, як правило, у спеціалізованих ремонтних підприємствах. Оскільки технічний догляд, поточний та капітальний ремонт забезпечують лише підтримання основних засобів у робочому стані і збереження первісно визначеної економічної вигоди від їх експлуатації, то цілком виправдано, що витрати на їх проведення відносять до поточних.

Для збереження основних засобів виробництва в тих же масштабах достатньо простого

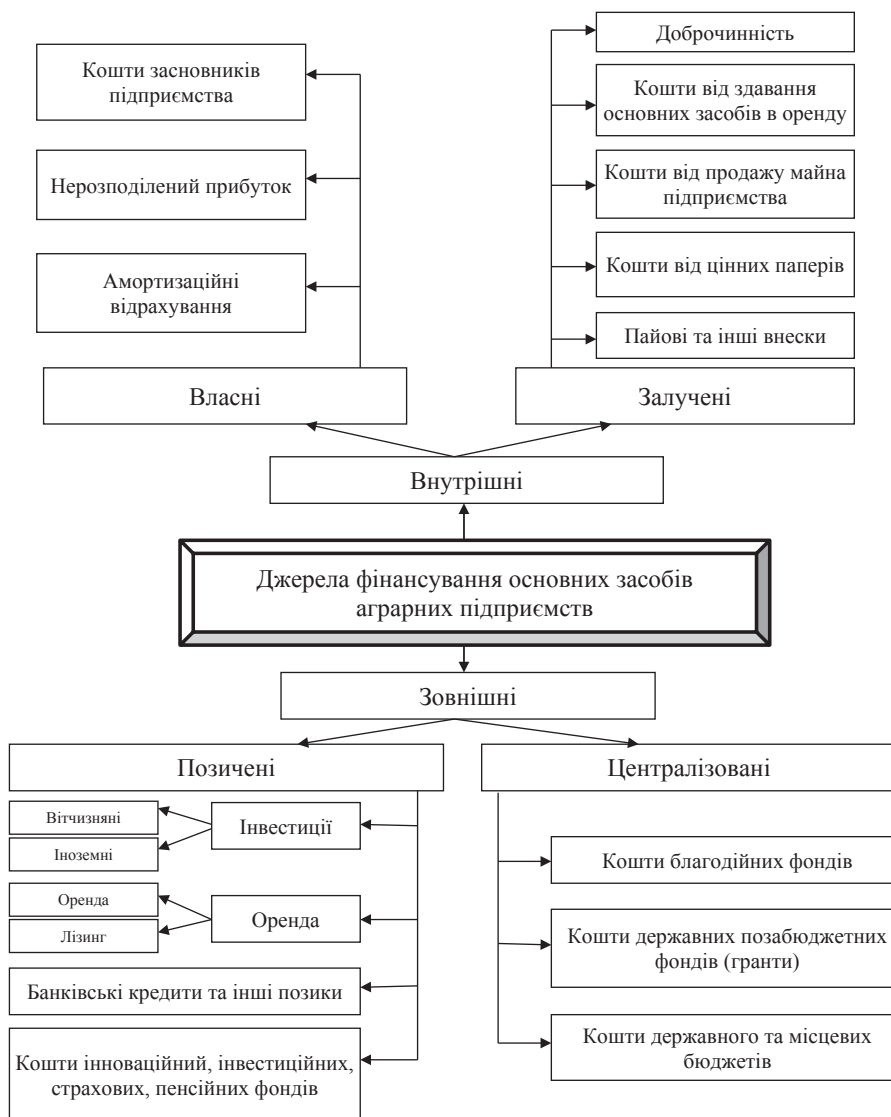

Рис. 1. Класифікація джерел фінансування основних засобів аграрних підприємств

відтворення (реновації). У роки економічної кризи для більшості аграрних підприємств був характерний звужений тип відтворення, який супроводжувався не лише зменшенням фондооснащеності виробництва, а й старінням основного капіталу.

Нестабільність економічних умов господарювання, низька ефективність виробництва та скорочення прибутків аграрних підприємств призвели до низької забезпеченості господарств основними засобами. Через диспаритет цін та гостру нестачу обігових коштів сільгоспвиробники не в змозі здійснювати своєчасне оновлення фізично застарілої техніки.

Низька платоспроможність аграрних підприємств зумовлює пошук альтернативних засобів реновації, які при мінімальних капіталовкладеннях дозволять використовувати нове обладнання та підвищувати технологічний рівень виробництва. Одним із таких засобів є лізинг.

Лізинг – це особливий засіб реновації основного капіталу, який застосовується аграрними підприємствами на принципах прибутковості, платності, комплексності, строковості, націленості та зворотності (табл. 1).

На нашу думку, основними чинниками, що стримують розвиток лізингу в Україні, є: недосконалість законодавчого забезпечення; недостатня інтеграція у міжнародне законодавче поле щодо лізингу; несприятливий податковий клімат; обмеженість можливостей залучення коштів для фінансування лізингових операцій; недосконалість структури джерел фінансування лізингових операцій; недостатня фінансова стійкість лізингодавців; недостатній розвиток та обмежене використання інфраструктури ринку лізингу (бюро кредитних історій, реєстр обтяжень рухомого майна; реєстр обтяжень нерухомого майна, механізми страхування фінансових ризиків тощо); недостатність кваліфікованих кадрів у сфері лізингу та низький рівень обізнаності з питань лізингу серед представників малого та середнього бізнесу [4].

Таблиця 1

Основні принципи застосування лізингу на підприємстві

Принципи	Характеристика
Прибутковість	Лізингове майно використовується підприємством лише для отримання прибутку
Строковість	Підприємство отримує техніку в лізинг на визначений строк, який не перевищує терміну експлуатації майна, тобто отримує товарний кредит в основні засоби
Комплексність	Разом із основними засобами підприємство отримує набір послуг, пов'язаних із його експлуатацією
Платність	За користуванням майном підприємство сплачує лізингові платежі, що враховують вартість майна, винагороду лізингодавцю, плату за використання кредитних коштів тощо
Націленість	Підприємство отримує лізинг після представлення лізингодавцю бізнес-плану використання майна
Зворотність	Представляє собою вкладення засобів на зворотній основі в основний капітал

Доповнено автором

Лізинг ефективно може впливати на оновлення основних засобів аграрних підприємств завдяки тому, що у його формі покладені такі можливості [5]:

- кредитування у вигляді машин і обладнання на відміну від грошового кредиту, що зменшує ризик

неповернення коштів, оскільки за лізингодавцем зберігається право власності на передане майно, тобто лізингове майно виступає в якості застави;

- лізинг не вимагає негайного початку платежів, що дає змогу підприємствам оновлювати виробничі засоби без різкого фінансового напруження, а також підприємства можуть дозволити собі придбати дороге майно;

- лізинг дає змогу двом сторонам угоди обрати вигідну схему виплат;

- майно, взяте в лізинг, не перебуває на балансі підприємства-одержувача і, таким чином, не збільшує його активи і звільняє від сплати податку на це майно, як це робиться при придбанні;

- витрати виробництва (собівартість) не включають лізингові платежі, тому лізингоодержувач відповідно знижує оподаткування прибутку.

Зацікавленість держави у підтримці лізингових операцій обумовлена тим, що лізинг виступає як засіб реалізації продукції, дає умови для розвитку виробництва, впровадження науково-технічного прогресу, створення нових робочих місць.

Для порівняння: якщо підприємство закуповує техніку за рахунок власних коштів і довгострокових банківських кредитів, то фінансує це з фонду розвитку, який формується за рахунок прибутку після його оподаткування у встановленому законодавством порядку; крім того, сплачує податок на додану вартість із купівлі-продажу. Зовсім інший механізм фінансування виробничих інвестицій при укладанні лізингового контракту. Лізингові платежі, що сплачуються лізингоодержувачем, відносяться на собівартість його продукції чи послуг, а після повної сплати лізингового майна підприємство, як правило, стає його власником. У цьому випадку кошти, що витрачаються на лізингові платежі, формуються з прибутку підприємства до його оподаткування.

Отже, лізинг можна розглядати як одну із найпривабливіших і найперспективніших форм інвестування, здатну значно поживити процес оновлення матеріально-технічної бази сільськогосподарських товаровиробників та входження економіки України в структуру світового ринку.

Машинобудівні заводи та інші підприємства – виробники матеріально-технічних ресурсів розвивають фірмове технічне обслуговування на основі створення ринкової інфраструктури: технічних центрів, дилерських та прокатних пунктів, машинно-технологічних формувань, фірмових магазинів. На заводи і створені ними сервісні структури покладаються функції і відповідальність за реалізацію технічних і хімічних засобів, технологічного обладнання, запасних частин та ремонтних матеріалів, організацію ремонту і технічного обслуговування машин протягом усього періоду експлуатації, відновлення та продаж частково спрацьованої техніки.

Впорядковується купівля технічних засобів за кордоном. Зокрема, можна купувати передусім техніку, аналоги якої не виробляються в Україні, переважно на умовах створення спільних підприємств та їх одночасного інвестування. Поєднання цілеспрямованого імпорту зарубіжних технічних засобів з нарощуванням власного виробництва високоякісних машин на рівні кращих світових зразків за перовидними технологіями створить сприятливе конкурентне середовище на ринку техніки.

Хвиля усвідомлення переваг фінансового лізинг до цього часу ще не докотилася у нас до належного місця.

Обсяг лізингових інвестицій у всі галузі виробничої діяльності дорівнює лише 1,2%. При цьому

для промислового сектора економіки цей показник наближається до нуля. Послугами лізингу переважно користуються (до 80%) транспортники.

Останніми роками комерційні банки зрозуміли переваги лізингових операцій перед звичайним кредитуванням і починають активно долучатись до такої діяльності. На жаль, лізингові послуги ще не стали популярними серед українських підприємців. Так, загальний обсяг лізингових угод в Україні становив лише 0,2% від ВВП, тоді як у країнах ЄС він на порядок вищий – 2%. Фінансовий лізинг в аграрній сфері є вигідною формою діяльності для всіх учасників цього виду інвестицій – і селянам, і машинобудівникам. Необтяжливий він і для державного бюджету.

Висновки. Таким чином, сучасний стан матеріально-технічного забезпечення сільськогосподарських товаровиробників в Україні свідчить про необхідність прискорення оновлення матеріально-технічної бази аграрних підприємств, що сприятиме нарощуванню виробництва конкурентоспроможної сільськогосподарської продукції і підвищенню рівня власної продовольчої безпеки, зростанню ефективності аграрної галузі як одного з основних локомотивів розвитку національної економіки.

З метою забезпечення оптимізації структури джерел фінансування відтворення основних засобів для кожного аграрного підприємства нами запропоно-

вана класифікація джерел фінансування основних засобів аграрних підприємств.

БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Труш Н.І. Ресурсно-технічне забезпечення сільськогосподарських підприємств : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.04 «Економіка та управління підприємствами (за видами економічної діяльності)» / Н.І. Труш. – Київ, 2012. – 21 с.
2. Поповиченко Г.С. Механізм розширеного відтворення основних засобів / Г.С. Поповиченко // Збірник наукових доповідей та статей Львівського національного аграрного університету. – Львів : Вид-во НВФ ТзОВ «Українські технології», 2012. – С. 355-361.
3. Поповиченко Г.С. Підвищення ефективності використання основних засобів аграрних підприємств / Г.С. Поповиченко, О.В. Кочетков // Маркетинг на міжнародних ринках товарів і послуг: глобальні аспекти : III Міжнар. наук.-практ. конф. Україна-Словаччина, 21–23 лютого 2012 р. – Донецьк : СПД Купріянов В.С., 2012. – С. 157-158.
4. Дергалюк Б.В. Державне регулювання лізингових відносин в національному господарстві : автореф. дис. ... на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук : спец. 08.00.03 «Економіка та управління національним господарством» / Б.В. Дергалюк. – Київ, 2012. – 21 с.
5. Поповиченко Г.С. Покращення ресурсного потенціалу підприємств АПК за рахунок лізингу / Г.С. Поповиченко // Науковий вісник Луганського аграрного університету. – 2011. – № 26. – С. 325-335.

УДК 005.95.96

Різник Д.В.

*аспірант кафедри економіки та управління підприємствами
Львівської комерційної академії*

СУЧАСНІ МЕТОДИ МОТИВАЦІЇ ТРУДОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ФАКТОР СТАБІЛЬНОСТІ КАДРІВ

У статті з'ясовано сучасні методи мотивації трудової діяльності як фактора стабільності кадрів. Подано класифікацію мотивів, до яких відносять біологічні та соціальні, а також розшифровано соціальні мотиви, а саме колективізм, особисте самоствердження, мотиви самостійності, надійності, придбання нового, справедливості та суперництва. Описано рівні мотивів, що спонукають людину працювати, та представлено модель мотивації трудової діяльності як фактора стабільності кадрів. Проаналізовано основні заходи фахового навчання і розвитку мотивації трудової діяльності як фактора стабільності кадрів та подано пропозиції щодо вдосконалення мотивації трудової діяльності. Наведено приклади застосування інноваційних методів мотивації трудової діяльності.

Ключові слова: трудова діяльність, управління мотивацією праці, кадри, кадрова політика, оплата праці, навчання персоналу.

Ризник Д.В. СОВРЕМЕННЫЕ МЕТОДЫ МОТИВАЦИИ ТРУДОВОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ КАК ФАКТОР СТАБИЛЬНОСТИ КАДРОВ

В статье выяснены современные методы мотивации трудовой деятельности как фактора стабильности кадров. Представлена классификация мотивов, к которым относят биологические и социальные, а также расшифрованы социальные мотивы, а именно коллективизм, личное самоутверждение, мотивы самостоятельности, надежности, приобретения нового, справедливости и состоятельности. Описаны уровни мотивов, побуждающих человека работать, и построена модель мотивации трудовой деятельности, как фактора стабильности кадров. Проанализированы основные мероприятия профессионального обучения и развития мотивации трудовой деятельности как фактора стабильности кадров и представлены предложения по совершенствованию мотивации трудовой деятельности. Приведены примеры применения инновационных методов мотивации трудовой деятельности.

Ключевые слова: трудовая деятельность, управление мотивацией труда, кадры, кадровая политика, оплата труда, обучение персонала.

Riznyk D.V. MODERN METHODS OF MOTIVATION WORK AS A FACTOR OF PERSONNEL STABILITY

The article finds modern methods of work motivation as a factor of personnel stability. Classification of reasons, which includes biological and social, and deciphered social motives, such as teamwork, personal assertiveness, independence motive, motive reliability, purchase a new motive, motive justice and competitiveness. Describe the level of motives that encourage people to work and build a model of work motivation as a factor of personnel stability. The basic measures of professional training and development work motivation as a factor of stability and submitted proposals to improve the motivation of work. Examples of the use of innovative methods of motivation of work have been described.

Keywords: labor, labor motivation, staff, personnel, wages policy, training.